

SPOLEČNOU
CESTOU

červenec 2018

Vykloubení z řádu

...

Peníze vždy hrály velkou roli,
teď vládnou.
Všechno se děje podle zákonů trhu.
Mocnými pákami ekonomů
se všechno převedlo na peníze.
Jako sedlák zařízl slepici, která přestala snášet,
nebo utratil psa, který nehlídal ani nelovil,
dal porazit krávu, která přestala dojit
a zavolal řezníka dřív,
než se prase zadusí nebo padne na infarkt,
tak se teď zachází s lidmi.

Úspěšný prognostik neodhaduje,
po čem může vzniknout poptávka.
Hledá cesty k tomu, jak toho docílit.
Jak vyprodáme sklady plné neprodejného zboží?
Musí se to zařídit. Víme, jak na to?
Dovedeme řídit lidské vztahy, lidskou lásku,
víme, jak využít pro sebe lidi, které doženem k jistému chování:
Víme, jak podlomit přirozenou rodinu.
Atomizovaná společnost se lépe řídí.
Vezmeme příplatky na děti v rodinách
a dáme je svobodným matkám.
Potřebujeme míň lidí, zrušíme vůbec dávky na děti,
uzákoníme a zaplatíme potraty,
vy si konečně budete užívat ...

úryvek z knihy Triptych na oltáři Lásky, Petr Piňha

Milý farníci,

po půl roce se vám dostává do rukou farní zpravodaj Společnou cestou, aby nám připomněl některé prožité události našeho společenství. Snad bude k povzbuzení a radosti, že i přes mnohé nabídky společenského vyžití se stále ještě najde čas a chuť k akcím i v duchovní rodině, tedy farnosti. Mám velkou radost zvláště z nově vzniklé dětské scholy, která přispěla svým zpěvem ke slavnosti 1. svatého přijímání dětí anebo když ožívuje páteční mši svatou pro děti. Stejně děkuji paním katechetkám a dětem za přínosnou aktivitu představování světců při mši pro děti.

Cílem tohoto zpravodaje však není jen připomenutí toho, co se událo, nebo co se děje, ale také pozvání k tomu co se v našem společenství chystá. Hlavním soustředěním naší společné cesty za Pánem mají být pro letošní rok lidové misie v naší farnosti. A asi každý věřící ví, že každá misie musí vyvěrat z pramene živé víry v Pána Boha. Musí jít o naplnění slov a činů Ježíšových a ne našich. Při žádném evangelizačním snažení se nejedná pouze o věci viditelné a zážitkové, ale především o vnitřní duchovní sílu Ducha Svatého, který vane, kam chce. Naše duchovní i viditelné snažení je k tomu samozřejmě zapotřebí. Jak nás učí Panna Maria, když zapříčiňuje první veřejný zázrak svého a Božího Syna, slovy „udělejte všechno, co vám řekne“.

S důvěrou v Boží milost vás milý farníci zvu, k tomuto jak věřím důležitému dílu Pánovy lásky k záchraně a obnově lidských duší. Především vás prosím, abyste se vroucně modlili, tam misijní snažení musí začít a stejně vás prosím, abyste zvláště vy, kteří jste přijali svátost břimování, nabídli své síly v zapojení na misijním díle církve v naší farnosti.

Touto cestou chci také poděkovat vám všem, kteří se za farnost modlíte anebo jakkoli pomáháte. Každá služba i drobná, věřím, bude našim dobrým Pánem odměněna.

S požeňáním váš otec Tomáš

Před sedmdesáti léty ...

Navštívíte-li brněnský Ústřední hřbitov a zabočíte-li od hlavního vchodu doprava, dojdete téměř v rohu hřbitova k hrobce příslušníků augustiniánského kláštera na Starém Brně. V ní před sedmdesáti léty nalezly místo posledního odpočinku ostatky vzácného kněze a vědce, historika církevních dějin obecně a českých zvláště, profesora olomoucké teologické fakulty ThDr. Augustina Aloise Neumanna.

Dnes již málo známá osobnost pocházela z malého městečka na historických hranicích Čech a Moravy Olešnice na Moravě. Narodil se tam - přes německé jméno - z české rodiny majitele malé koželužny v červnu 1891. Po středoškolských studiích v Brně zakončených maturitou na tamní První reálce, doplněných zkouškami z klasických jazyků, vstoupil do augustiniánského kláštera na Starém Brně a do jeho řádového učiliště. Jeho zájem se zaměřoval stále víc na oblast dějin, který jeho řádoví představení prozíravě podporovali. Po složení slavných slibů v roce 1915 a vysvěcení na kněze v roce 1916 pokračoval ve studiu na brněnském biskupském učilišti, kde poslouchal některé přednášky Jana Sedláka, největšího a dosud nepřekonaného odborníka na problematiku Mistra Jana Husa. Na Sedláka ve své práci několikrát navazoval, když se soustředil na období husitské, i když nebyl jeho přímým žákem a posluchačem. Poté se mu dostalo možnosti studia pomocných věd historických na Institutu Catholique a na École des chartes v Paříži. Byl pak povolán na bohoslovecké učiliště v Hradci Králové, kde založil první historický seminář. Roku 1930 získal doktorát na teologické fakultě v Olomouci, kde se stal asistentem. Roku 1931 se tam habilitoval a byl jmenován nejprve mimořádným a v roce 1938 řádným profesorem. Během války pracoval ve studijním ústavu v Olomouci, po válce ještě krátce přednášel, ale na začátku roku 1947 musel pro vážné onemocnění akademickou činnost ukončit.

V Olomouci rozvinul svou až neuvěřitelnou badatelskou a popularizační činnost, která dodnes vzbuzuje úžas svým rozsahem i šíří zájmů. Jeho dílo přesáhlo přes osmdesát publikovaných knižních titulů vedle desítek článků a drobných studií. Vedle zájmu o archivy různých církevních institucí věnoval svou pozornost oblasti barokního výtvarného umění, zejména architektuře, ale i například otázkám muzikologickým a jiným. V Olomouci se ocitl skutečně na poli nezoraném. Brzy po svém nástupu poznal, že pro jeho práci na českých církevních dějinách chybí jakákoliv učební pomůcka jak pro bohoslovce, tak i pro kněze přicházející si už z praxe pro poučení o základních údajích z minulosti českých církevních dějin. Vrhł se proto sám na splnění tohoto neuvěřitelného úkolu, pro jednotlivce skoro neschůdného. Pracoval - téměř jako vždy - v úžasném nasazení a chvatu a bez jakékoliv pomoci. Na tento nedostatek si také

opakovaně stěžoval. Výsledkem byla kniha o 415 stranách, kterou skromně nazval „příručkou“, ačkoliv bezesporu představuje první ucelené systematické české církevní dějiny. Z praktických důvodů se nedostal dále než k začátku 1. světové války pojednáním o stavu katolíků ve Francii. Kniha vyšla nákladem sto hektografovaných exemplářů v roce 1936. Pražští odborníci ji však vytrvale přehlíželi, přestože nebo protože je v jejich pokusech vesměs předběhla. S uznáním se o ní zmínil alespoň okrajově jenom například Josef Pekař. Práci byly vytýkány věci, na které sám autor už v předmluvě upozorňoval, například na nevyváženost některých kapitol a období, podle toho, jak které už měl dříve zpracovány, ale z důvodu časového tlaku je i v takové podobě neváhal zařadit do širšího celku. Období, která vzbuzovala jeho zájem, zpracovával podrobněji a důkladněji. Dnes už si celé dílo mohou zájemci prohlédnout či prostudovat na internetu.

Když někdy přijížděl do Olešnice na několikadenní odpočinek, upozorňoval rád zájemce na pěkný pohled na městečko z okolních vrchů, na dvě dominanty, dvě věže kostelů, vlevo jednoduššího evangelického, vpravo honosnějšího katolického, a vykládal o náboženském a později názorovém, sociálním a posléze politickém rozdělení obce od reformace až po současnost.

Profesor Neumann pracoval po celý život v chvatu a plném nasazení, jako by tušil svůj brzký konec. Denně brzy ráno sloužil mši svatou a modlil se celocírkevní modlitby předepsané pro kněze, i modlitby řádové, i když většinou žil mimo klášter. A pak už spěchal na fakultu, kde ho již čekali jeho posluchači a vědecká práce.

Zemřel v pouhých padesáti sedmi letech svého věku v prosinci roku 1948. Pohřben měl být podle přání své rodiny v Olešnici, ale tehdejší opat starobrněnského kláštera to nedovolil a trval na pohřbu v řádové hrobce, aby klášter měl pohromadě své tehdejší hvězdné trio: hudebního skladatele Pavla Křížkovského, opata Řehoře Mendla, objevitele a zakladatele genetiky, a Augustina Neumanna, autora prvních souhrnných systematických českých církevních dějin. Rodnou Olešnici mu měl nahradit sáček s olešnickou prstí, který mu do rakve vložil jeho bratr.

Vladimír Neumann

V souvislosti s přípravou lidových misí v naší farnosti jsme měli možnost se seznámit s částí misijního týmu. Ne všichni jste však měli možnost účastnit se setkání s ním. Proto jsme oslovili otce Marka Dundu, který je moderátorem týmu a položili mu několik otázek. Vznikl tak tento krátký rozhovor.

Jak dlouho už se vedením lidových misí zabýváte a kolika lidových misí jste se za tu dobu účastnil?

Lidovým misím se věnuji spolu s naším týmem od roku 1997. Za tu dobu jsme je konali ve více než 70 farnostech.

A co Vás k této službě přivedlo?

FATYM Vranov má několik zásad, ze kterých vychází jeho činnost. Jednou z nich je, že se věnujeme tomu, co se zdá dobré, ale v dnešní společnosti nebo v Církvi se tomu nevěnuje taková pozornost, jakou by si to zasloužilo. Církev má už po staletí velmi dobrou zkušenost s lidovými misemi, ale i když se tomu dříve naplno věnovali řeholníci (redemptoristé, jezuité a další) v současnosti je tento silný prostředek k povzbuzení dobra v naší zemi do jisté míry opomíjen. Čerpali jsme ze zkušeností současných lidových misionářů v jiných zemích, ze zkušenosti jak se misie konaly u nás dříve a také jsme zařadili prvky, které jsou přiměřené našim podmínkám. Po sérii prvních misí se ukázalo, že tato služba je velmi potřebná a užitečná, a tak se ji věnujeme i nadále.

Lidové misie nestojí na jednom člověku, ale jsou týmovou záležitostí. Je Váš tým stálý nebo je třeba pro každou novou misii sestavovat nový tým?

Jádro misijního týmu je už řadu let stabilní. Tým doplňujeme dalšími členy vždy podle konkrétní potřeby a situace farnosti, ve které budou probíhat.

Předpokládám, že misie jsou v každé farnosti jiné. Lze ale nějak formulovat, co je obecně ve farních společenstvích největší bolestí?

Těch bolestí je povícero. Často se setkáváme s neodpuštěním, nejednotou nebo s neschopností předat hodnoty víry mladé generaci. Někde jsou lidé, kteří už léta něco podstatného odkládají a pak to má neblahý dopad na celou farnost, občas chybí základní spolupráce mezi věřícími a vedením obce, často jsou problémy v rodinách – ve vztazích zvláště mezi manžely a také až nezdravé mezigenerační napětí. A i když se mohou jednotlivé bolesti, ale také mnohé radosti opakovat, vždy jde o něco originálního se zcela konkrétními lidmi, a proto jsou opravdu každé misie v určitém slova smyslu jiné.

Asi se za jednu návštěvu nedá farnost moc poznat. Je ale něco, co jste v naší farnosti vnímal jako stěžejní?

Potěšilo mě, že jsou zde lidé, kterým na životě farnosti záleží. A to je vždy klad – už se těším, až budu moci farnost poznat víc.

A jakým způsobem se můžeme na lidové misie nejlépe připravit?

Právě doba přípravy z velké části rozhoduje i výsledek misii. Zvlášť chci prosit o modlitbu (případně i oběti) za zdar misii – zdarem mám na mysli, aby ti, kteří to v některém směru potřebují, se dokázali správně rozhodnout, udělat ten potřebný krok a pak hlavně v započatém vytrvat a nevrátit se do starých kolejí. V době přípravy na misie je též třeba o nich dost mluvit, aby lidé byli dost informováni a nepřehlédli tuto dobu, jako jedinečný dar milosti, jež se nebude už zase déle opakovat. Také je dobře už předem udělat si na misie dost času, aby bylo možno prožít denně alespoň některý z programů.

Otázky položil Josef Kánský

Farní plesání

Jaký by to byl konec měsíce ledna bez farního plesu? Jaký by to byl ples bez Bystřické kapely, předtančení mládežníků a spousty překvapení?

Letos jsme si plesání opět užili. Zavítal k nám i Karel Gott s písničkou „Trezor“, Zdena Studénková s písní „Sladké mámení“ a s Ivanem Mládkem přišel osobně „Jožin z Bažin“.

Děkujeme vám všem, kteří jste přišli. A také všem, kdo nacvičovali, chystali, zdobili, stáčeli, vařili, darovali, radili, vydávali, uklízeli i tančili - prostě byli u toho.

Z výtěžku plesu jsme přispěli ministrantům na stolní „fotbálek“, který je umístěn na faře. Aby nezahálel, bylo by možná fajn uspořádat turnaj, třeba rodinných týmů. Co vy na to?

za plesový organizační tým Magda

Monumentorum Moraviae tutela

Začátkem letošního roku přijel do Olešnice pan Matěj Kruntorád, aby představil knihu Památkové péče na Moravě s názvem Monumentorum Moraviae tutela, ve které je mimo jiné stať o našem farním kostele sv. Vavřince. Pan Kruntorád nebyl v Olešnici poprvé. Zajímá se totiž o práce bratří Kotrbových a s nimi spolupracujících umělců na Moravě. V přednášce seznámil přítomné s postupem prací při úpravě interiéru kostela od roku 1937 do roku 1971, kdy byla posvěcena Křížová cesta. Přednáška byla velice poutavá zvláště pro ty, kdo se zajímají o historii a neměli možnost seznámit se s postupem prací při různých úpravách kostela. Stejní umělci, kteří pracovali na zakázkách P. Benáčka pro náš kostel, podíleli se na úpravách kostela sv. Cyrila a Metoděje v Brně - Židenicích, sv. Václava v Dolních Bojanovicích, nebo sv. Václava v Praze - Vršovicích. Kdo se na přednášku nemohl dostavit, může si výše uvedenou knihu vypůjčit v městské knihovně.

J.B

Křížkování

Letošní postní doba byla zpestřena zajímavou postní hrou - putováním ke křížům ve farnosti. A že to nebyla hra pouze pro děti, dokazovala každou neděli po skončení mše svaté různorodá kupa farníků tlačících se u fotografií dvou křížků, ke kterým se další týden mělo putovat. Maminky i tátové, babičky i dědečkové, ti všichni si chtěli ověřit znalost místních symbolů ukřížování a podívat se, kam se se svými dětmi tento týden vypraví.

Křížů bylo celkem 12, na každý postní týden dva. U kříže byla vždy ukryta dóza s částí tajenky a také papír s tužkou, aby se úspěšní hledači zapsali. Naše rodina chodila ke všem křížům pěšky, někdy všichni spolu, jindy na etapy. Ani mráz a vítr, ani nachlazení a rýma, nic neodradilo velitele naší výpravy od putování po svých. Ke konci postní doby jsme měli trochu skluz, takže jsem s tátou doháněla nejbližší cíle v Ústupu, Kněževsi a na Veselce ještě na Velký pátek.

Postupně jsme tedy každý nasbírali 6 výsečí kruhu, které po spojení odhalily tajenku: "Ave crux, spes unica - Buď pozdraven kříži, jediná naděje." Musím přiznat, že se mi v nevlídném počasí někdy nechtělo, ale nakonec jsme měli všichni radost, že jsme vyluštili tajenku a ještě na faře pak dostali křížek na krk a výborný zmrzlinový pohár. My dospělí jsme ocenili nejen duchovní podtext celé hry, ale i její spojení s turistikou a poznáním.

Děkujeme organizátorům za skvělý nápad i realizaci.

Klárka a Jana Horáckovy

Přesání na faře

Probíhalo týden před velikonoce. Nabízelo se tedy uskutečnit představení o počátku eucharistie, tím spojené slavnostní obřady velikonoční, a také vlastní dětské oslavy Bílé soboty.

Představení to ale nebylo v plném smyslu slova. Dalo by se spíše říci, taková kreativní výuka náboženství, která se opírá o katechezi Dobrý pastýř, sepsaný v Itálii před 60 lety autorkami teoložkou Sofii Cavalletti a montessoriovskou pedagožkou Gianou Gobbi. Je to světově rozšířená katecheze, zaměřená na pochopení a ne jen naučení křesťanské víry očima dětí.

Děti měly možnost seznámit se s uspořádáním města Jeruzaléma, kudy přibližně vedly Ježíšovy kroky při vjezdu do města, na poslední večeři až po ukřížování. A jaké je pojitko mezi apoštoly a dnešními biskupy a jiné podobné informace.

Tak snad se děti dověděly něco nového a lépe pochopily proč jsou Svátky velikonoční pro nás křesťany důležité a šťastné.

maminka J a P

Poutní zájezd na Chlumek v Luži

Pan farář nás pozval stejně tak jako loni, na společný poutní výlet seniorů ze všech našich farností.

Vyjeli jsme 26. dubna v 8. hodin ráno z Olešnice. Když jsme přijížděli k městu Luži, všimli jsme si nejdříve zříceniny hradu Košumberk, potom jsme projeli kolem Hamzovy odborné léčebny a na parkovišti nás už očekával místní kostelník, který byl současně i naším průvodcem.

Po pár metrech chůze se před námi objevil skvostný barokní kostel Panny Marie Pomocné na Chlumku.

Kostel nechala postavit velmi zbožná hraběnka Marie ze Žďáru, kterou si na hrad Košumberk přivedl její manžel Slavata.

Hrad Košumberk i město Luže vznikly v letech 1250 až 1300. Kostel byl postaven podle plánů I. Bayera italským stavitelem Allipardim. Kostel na Chlumku se stavěl v letech 1690 – 1696, což je neuvěřitelné. Vysvěcen byl v roce 1713. Hraběnka Marie se však jeho dokončení nedožila.

Své panství předala hradeckým jezuitům, kteří se starali o duchovní správu kostela až do roku 1773, kdy byl řád zrušen.

Autorem uctívaného obrazu Panny Marie je Lukas Cramach. Na Chlumku je pouze kopie obrazu, originál je uložen v galerii v Drážďanech.

Dověděli jsme se, že kostel v minulosti vyhořel a jak lidé obětavě pomáhali při jeho obnově, jak kostel chátral v období totality a jak bylo těžké dělat alespoň nejnnutnější opravy, aby nedošlo k úplné jeho zkáze.

Po roce 1989 byla provedena celková obnova interiéru, fasády i venkovního schodiště díky tomu, že se na spolufinancování podílely dotace z Norských fondů a z Evropské unie. Je tam vybudován i výtah pro obtížně chodící lidi.

Po vyčerpávající přednášce a prohlídce kostela jsme v tomto přenádherném chrámě společně slavili mši svatou.

Následoval velice chutný oběd v místní léčebně a potom jsme odjeli do nedaleké Litomyšle. Navštívili jsme kostel sv. Kříže, který má přidělen náš pomocný biskup Mons. Pavel Konzbul. Místní pan farář nám ve stručnosti pověděl také něco o jeho historii, pomodlili jsme se litanie a protože bylo nádherné slunečné počasí, i když trochu větrné, prošli jsme se přílehlými klášterními zahradami, kde jsou instalovány sochy od sochaře Olbrama Zoubka a kvetlo tam mnoho krásných jarních květin, keřů a stromů.

Prošli jsme se ještě kolem zámku, protože prohlídky zámku jsou až od května, nasedli jsme do autobusu a vydali jsme se k domovu. Všude kolem byla nádherná rozkvetlá jarní krajina a tak jsme obdivovali, jak je krásně na tom Božím světě.

Prožili jsme zase jeden nevšední a pěkný den v moc hezkém a přátelském společenství. Děkujeme otci Tomášovi a Ing. Novotné, že nás pozvali, všechno dobře připravili a těšíme se, že zase něco podobného pro nás třeba příští rok přichystají.

J. Kolářová

Připomenutí historie

Naše společenství seniorů se po několik pondělků zúčastnilo promítání historických amatérských filmů z Olešnice a okolí. Autory těchto skvostů jsou hlavně pan Člupek, pan Mareček a pan Kselík.

Na tuto akci nás pozval pan starosta PaedDr. Zdeněk Peša, který nám také tyto filmy promítal a komentoval.

Bylo zajímavé vidět Olešnici takovou, jakou si ji pamatujeme z našeho dětství i z dob dřívějších, a porovnat ji s Olešnicí současnou.

Viděli jsme tam mnoho dětí, z kterých jsou už dnes dospělí lidé, z mnohých seniorů a hodně spoluobčanů již není mezi námi.

Bylo velice dojemné, jak všichni volali jména těch, které poznali a přitom vzpomínali na zfilmované události, kterých se kdysi sami zúčastnili.

Naše veliké poděkování patří panu starostovi za to, že nám umožnil tyto filmy shlédnout a hlavně za to, že město dbá na to, aby tyto cenné dokumenty nezapadly v zapomnění a má snahu, aby byly uchovány pro další generace.

J. Kolářová

Setkání evangelické mládeže v Olešnici

Pamatujete si na první květnový víkend? Možná vám pod oknem proběhlo 70 lidí.

Možná jste slyšeli hlasitý zpěv, smích a švitoření. Možná jste pekli buchtu pro někoho, koho vlastně vůbec neznáte. Možná jste v neděli zažili bohoslužby s kapelou v kostele plném mladých lidí.

Právě první květnový víkend se totiž do Olešnice sjeli mladí lidé na Jarní školku mládeže brněnského seniorátu. Za tímto zvláštním názvem se skrývá víkendové setkání pro mladé křesťany převážně z okolí

Brna. Program víkendu se skládá z přednášek, her, společných ztišení, sportů, dílen, bohoslužeb... a také z chvil, kdy si jen tak lehnete do trávy, kdy si povídáte s někým, s kým jste se dlouho neviděli, nebo kdy se ládujete buchtami a kafem a seznamujete se s novými lidmi.

Každé takové setkání zastřešuje nějaké téma. Tím letošním bylo *Proč nejsme jedno?* Přednášející se ve svých výstupech zamýšleli nad tím, kde je teď Českobratrská církev evangelická a co ji pojí a rozděluje s ostatními církvemi.

Květnová Olešnice je fakt krásná. Úplně jsme koukali, jaké možnosti toto městečko nabízí a moc si celý víkend užili.

Adéla Bednaříková

Ministranti na Vranově

V sobotu 5. května jsme se s ministranty vydali na Setkání ministrantů brněnské diecéze ve Vranově u Brna. Z Olešnice jsme jeli autobusem, který postupně posbíral i další kluky z jiných farností. Trasy byly rozděleny podle děkanátů, a boskovický děkanát tak putoval z Lipůvky. V Lipůvce jsme se šli podívat do místního kostela. Jelikož jsme zde narazili na dětské hřiště, udělalo se některým špatně (byly tam kolotoče a prolízačky), ještě než jsme vůbec vyrazili na cestu. Letošní ročník byl zaměřen na sv. Václava, proto bylo putování spojeno s dozvídáním se nových informací o tomto českém patronovi. Na Vranově na nás čekalo překvapení v podobě 120 kg párků. Dalším překvapením byl rytířský turnaj, kde jsme se seznámili s rytířskými ctnostmi. Poté již následovalo vyhlášení výsledků a mše svatá s otcem biskupem. Nakonec již nic nebránilo tomu, abychom odjeli domů, kam jsme se vrátili příjemně unaveni.

Honza a Fanda

Farnosti bez hranic

V sobotu 26.5. se šestnáct našich mládežníků zúčastnilo akce „Farnosti bez hranic“ v Kunštátě. Letos to byl již 3.ročník, kterého se zúčastnilo 8 farností, celkem asi 200 lidí z boskovického děkanátu. Vedoucími naší skupinky byli Maruška Vaverková, Maruška Adamcová a Vojta Knotek.

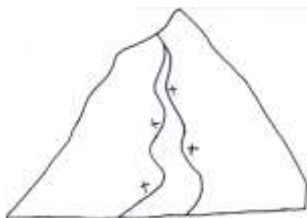
Když jsme v sobotu ráno dorazili do Kunštátu, čekala nás prezence. Po ní následovala mše svatá, kterou celebroidal pan děkan. Dopolední program pokračoval představováním jednotlivých týmů pomocí natočeného videa, ve kterém měli popsat svůj farní kostel, nebo se představit pomocí vytvořené vlajky. My jsme na vlajce a na tričkách ztvárnili náš dominantní vrchol s křížovou cestou bolestí regionu. Po představení farností následovala nejočekávanější část dne, a to oběd v podobě guláše.

Po výborném a vydatném guláši nás čekalo soutěžení. Sedm soutěžních úkolů bylo zaměřeno na sedm svátostí. Za každou soutěž se mohly získat až tři body, které se následně umístily na vytvořenou maketu monstrance. V celkovém pořadí jsme se i přes naše usilovné snažení umístili na 4. místě. Hlavní cenou byl již tradičně putovní keramický pohár, který letos získal Kunštát.

Než jsme odjeli domů, zašli jsme si společně na zmrzlinu, na kterou nás pozval náš pan farář.

Sobotu jsme si všichni moc užili a už se těšíme na soutěž za 2 roky.

J., E., Š., T., Nechutovi

Páteční májové mše svaté

V letošním Mariánském měsíci květnu se při pátečních májových předmodlovaly růženec opět děti, které chodí do náboženství. Při každé mši k nám zavítaly svaté osoby, které ztvárnily s pomocí katechetek děti. Svati byli oblečeni v dobových oděvech a měli připravený životopis. Úkolem ostatních bylo uhodnout o jakou svatou osobu se jedná. Zatím nás navštívili sv. Florián, sv. Bernadeta, sv. Dominik Savio, Fatimští pasáčci (František a Hyacinta byli svatořečeni v roce 2017, u Lucie byly v témže roce podány všechny podklady potřebné k jejímu svatořečení), sv. Jana z Arku, sv. Jan Nepomucký, sv. Zdislava se svými dětmi, sv. Filip Neri, sv. Monika se synem sv. Augustinem, sv. Antonín z Padovy, sv. Vít, sv. Marie Magdaléna, sv. Anežka Česká, sv. Jan Křtitel, sv. Barbora, sv. Petr, sv. Pavel, sv. Cyril a sv. Metoděj. Dětské mše svaté v tomto duchu budou pokračovat i příští školní rok. Jsem ráda, že se takto zajímavě můžeme dovědět o životech svatých, kteří nám jsou příkladem.

P.F.

Neobvyklé setkání

V květnu, měsíci zasvěcenému Panně Marii, jsem se vydala spolu s dalšími farníky na poutní zájezd do Turzovky.

Toto poutní místo je spjaté s mými vzpomínkami z raného dětství a se svědectvím, o které se s vámi ráda podělím.....

Měla jsem to štěstí, že jsem byla vychovávána úžasnou babičkou. Byla to ona, která mi předala víru, vedla mě k lásce k Bohu a Panně Marii. Díky ní jsem přistoupila k 1. sv. přijímání. S babičkou jsem pravidelně putovala na pouť k Panně Marii vranovské. Celý její život, který mohu až nyní, s odstupem času, posoudit, byl prodchnutý vírou, láskou, ale i strádáním a utrpením, avšak vždy zaměřený k Panně Marii a jejímu Synu.

Ve svém zaměstnání byla babička obklopena několika lidmi stejného smýšlení, se kterými jsem se i já zúčastnila neobvyklé události.....

Jednoho dne mi babička řekla: „Pojedeme na výlet. Nikomu, ani svým kamarádkám, o tom nesmíš povědět!“ Byla jsem malá, asi 8 - 9 letá holka. V naší zemi v té době vládla ještě hluboká totalita. Byla 70 léta minulého století. S babičkou a jejími známými z práce jsme jeli vlakem do Hlučína. Na hlučinském náměstí jsme vešli do nějakého domu, vystoupali po schodech a zazvonili u jednoho bytu. Dveře se pootevřely a malou štěrbinou zabezpečenou řetízku vykoukla neznámá žena. Po sdělení důvodu našeho příchodu nás vpustila dovnitř. Byla to paní Lasáková, tehdy už vdova po horníkovi, panu Aloisi Lasákovi, tvůrci sochy Matky Boží pro budoucí poutní místo na Živčáku u Turzovky.

Paní Lasáková nás zavedla do prostorné místnosti. Byla to ložnice. Na manželských postelích byly úhledně naskládané, nadýchané, péřové pokrývky a polštáře. Vedle postelí, na podstavci, v rámu - neskutečně krásná socha Panny Marie! Jsou to už jen střípky vzpomínek z doby před více než 40 lety. To, co jsem tehdy prožívala, se nedá přesně slovy vyjádřit. Tu chvíli před naší Matkou si budu stále pamatovat. Zaplavil mě nádherný pocit Boží přítomnosti. Nic jiného jsem nevnímala - jen oči, tvář a nebeský zjev Panny, který mohl pan Lasák vytvořit jen s Boží pomocí. Pociťovala jsem v Její přítomnosti klid a bezpečí. Nemohla jsem se ani pohnout, bála jsem se dýchat, abych snad něco z této chvíle nepromarnila. Nebylo možno se odtrhnout od pohledu do její tváře. Nikdy předtím jsem tento pocit nezažila.

Jeden účastník našeho neobvyklého výletu sochu vyfotil. Tuto fotografii, tehdy ještě černobílou, uchovávám jako vzácnou relikvii na ten den, na tu chvíli, až dodnes.

Paní Lasáková se nám omlouvala za své počáteční nedůvěřivé chování vůči nám. Byla těžká doba, měla obavy o bezpečnost své rodiny a konflikt se státní bezpečností.

Předala nám na žlutém, průklepovém, tenkém papíru, výpověď svého manžela o vytvoření sochy Panny Marie. Před svou smrtí ji pan Lasák pověřil, aby tento text rozdávala všem, kteří připutují k soše.

Paní Lasáková se nám přiznala, že ani ona svému manželovi nevěřila. Říkala mu: „Ale táto, vždyť jsi nikdy svým dětem nevyřezal ze dřeva žádnou hračku. Jak chceš vyřezat sochu?“

Pan Lasák byl člověk pevný ve víře, neoblomný. Byl přesvědčen, že dílo, které si přeje Matka Boží, musí vykonat. Proto i hodně trpěl - Panna Maria mu ve zjevení, v srpnu r. 1965, předpověděla, že ještě více bude trpět.

Původní výraz tváře Matky Boží, který se mi vryl do paměti, se však za ta léta již několikrát změnil vlivem oprav a údržby sochy. Od doby, kdy Panna Maria oznámila panu Lasákovi „svou tvář ti dodám“, žádný malíř či restaurátor již nikdy nevystihne to, co vyzářovalo z Její tváře - milosrdenství, láska, soucit s námi, hříšníky, i obavy o další osud lidstva.

Uvědomuji si však, že neputujeme za sochou jako takovou, ale přímo za Matkou našeho Spasitele.

Děkuji babičce, že mě přivedla k budoucí Panně Marii turzovské, tehdy ještě hlučínské a že se k ní mohu stále vracet.

Díky i za to, že jsem mohla přispět tímto svědectvím k oslavě naší Paní.

Romana M.

Fond PULS

Co tenhle pojem znamená už všichni čtenáři Společné cesty ví, protože do olešnické farnosti zavítal a vše poutavě vysvětlil P. Kafka, který má PULS na starosti. V červencovém čísle zpravodaje jste mohli číst s P. Pavlem Kafkou rozhovor a v prosincovém prostudovat si letáček s informacemi.

Pro osvěžení přidáváme ve stručnosti několik čísel: Na rok 2017 byl pro olešnickou farnost stanoven příspěvek do Fondu PULS ve výši 69 146,- Kč. Z toho 25 708,- Kč bylo uhrazeno ze sbírky určené přímo na příspěvek do fondu. Ta se konala dne 24. září 2017. Další částí, 9 120,- Kč přispěli registrovaní dárči. A co zbývajících 34 319,- Kč? Ty následně doplatila farnost z dalších běžných sbírek. Všechny ostatní peníze, s výjimkou sbírek na konkrétní účely (na misie, bohoslovce,...) zůstávají pro potřeby farnosti.

Jinými slovy: čím více dárči přispějí přímo do fondu, tím více peněz zůstane farnosti.

V roce 2017 se do fondu zaregistrovalo šest dárců, kteří se rozhodli nějak podle svých možností přispívat. Je potěšitelné, že se s důvěrou zapojili do nového modelu financování života církve a uvědomují si, že budoucnost farnosti i diecéze je v našich vlastních rukách. V roce 2018 však přibyl zatím jen jeden donátor.

Vzhledem k velikosti naší farnosti to není mnoho. Proč je nás, registrovaných dárců v olešnické farnosti tak málo? Jistě to není tím, že by ostatním na farnosti nebo diecézi nezáleželo. Že by se snad nechtěli zavazovat k pravidelnému příspěvku? Možná spíš tomu mechanismu dostatečně nerozumí. Mnozí z nás nedávno ani přesně nevěděli, jak to s financemi v diecézi funguje. Ale nemůžeme přece čekat, že to „půjde samo“. I když se to doposud tak mohlo zdát. Je snad jasné, že se o nás nikdo nepostará bez našeho přičinění. Nebo tomu projektu jako farnost nevěříme? Nebo je nám to dokonce lhostejné? To určitě ne.

Zaplat' Pán Bůh, farnost dosud funguje po finanční stránce dobře - pan farář má z čeho žít, v kostele svítíme, topíme, scházíme se, máme svátosti na dosah. Ale to není samozřejmost. Stačí se vypravit do pohraničí, kde je o faráře i farníky nouze, o chátrajících kostelech nemluvě. I to je součást naší diecéze. Pokud snad k fondu PULS zatím nemáte důvěru, není vám jasné, k čemu je dobrý a potřebujete se na něco zeptat, můžete se obrátit přímo na pana faráře nebo Magdu Kintrovou. Oba vám rádi odpoví, případně s registrací pomohou. Ta ostatně není nijak složitá. A možná nevíte, že pro registrované dárce - donátory má PULS i řadu „odměn“. Jednou z nich byl krásný koncert skupiny Spirituál kvintet v brněnské katedrále. A i v těch odměnách jde hlavně o to tvořit rodinu, vědět o sobě a posilovat vědomí, že patříme do konkrétního společenství církve.

Magda Kintrová

Přehled příjmů a výdajů ŘKF Olešnice za rok 2017

POČÁTEČNÍ STAV K 1.1.2017	
Finanční prostředky (pokladna + účet)	424 289,51
Závazky (půjčky) z minulých let	74 000,00
Celkem	350 289,51
PŘÍJMY	
Sbírky a dary a konsignace	552 101,00
Príspevek Města Olešnice	20 000,00
Ostatní příjmy (nájemné, úroky, ...)	88 727,15
Příjmy celkem	660 828,15
VÝDAJE	
Bohoslužebné (hostie, víno, svíce, olej, liturgické knihy, ...)	70 848,00
Režijní náklady celkem	238 540,85
z toho:	
plyn, vodné a stočné, el. energie, popelnice (117,5+3,5+39 tis.)	160 107,85
údržbářský a úklidový materiál, kancelářský materiál	32 892,00
pojištění	10 467,00
poplatky bance, TV, rádio, internet, zpravodaj, kopírování, odpad	35 074,00
Opravy celkem (oprava střechy, oltáře, soch, potažení židlí)	22 313,00
Odeslané sbírky celkem	116 713,00
z toho:	
Bohoslovci	9 103,00
Misie	19 479,00
Charitativní účely	6 105,00
Svatopetrský halěr	12 000,00
Potřeby diecéze+konsignace+odvod děkanství	60 026,00
Boží hrob	10 000,00
DHM (sedací souprava, počítač)	33 392,00
Ostatní celkem - pastorece, náboženství, cestovné	86 669,00
Daň z PPO, DNE	5 023,00
vyúčtování dotace - Město	30 290,00
Splátky půjček	0,00
Výdaje celkem	603 788,85
KONEČNÝ STAV K 31.12.2017	
finanční prostředky (pokladna + účet)	481 328,81
Závazky (půjčky od ...) celkem	74 000,00
Pohledávky vůči fondům EU	0,00
Celkem	407 328,81

Plán oprav 2018

V závěru roku 2017 jsme přinesli plán oprav ve farnosti na letošní rok. Po cca půl roce se jeho podoba konkretizovala.

Jistě jste si všimli, že došlo ke skácení tří smrků v blízkosti kostela. Dík patří všem, kdo se na zdárném průběhu kácení a následném úklidu podíleli. Město pak na své náklady zajistilo odfrézování pařezů.

Asi nejpalčivější záležitostí je stav bočního schodiště. Je nutné ho ve spolupráci s kameníkem rozebrat a zhotovit jeho nový betonový základ. Následně budou stupně vyspraveny a osazeny zpět. Součástí bude zhotovení nového zábradlí. Aktuálně je nyní nutné najít vyhovující termín pro demontáž stupňů.

Ve spolupráci s Městem Olešnice, jakožto provozovatelem hřbitova je připravován projekt úprav kolem kostela sv. Mikuláše, který zajistí snížení negativního působení vlhkosti na spodní stavbu kostela. Bude zajištěno bezpečné odvedení srážkových vod od stavby a provedení větracího kanálu po obvodu stavby. Realizace by měla být v závislosti na kapacitě stavební firmy provedena během letního období.

Kovářský prvek pro osazení základního kamene byl panem Cachem zhotoven krátce před Velikonocemi. Nyní čeká na osazení přímo do terénu. Je potřeba na vybraném místě zhotovit betonový základ.

Jak schodiště, tak osazení základního kamene si vyžádá přiložení ruky k dílu nás, farníků. Počítejte tedy, prosím, se svoláním brigády. Věřím, že tak jako v předchozích letech, najde se i tentokrát dostatek ochotných rukou, a že se zase potkáme při společné manuální práci.

za ekonomickou radu farnosti Josef Kánský

Farní pouť do Polska a na východ Čech

Naše původní plány znáte, byly zaměřeny na Broumovský klášter a okolí.

...ale, protože se ve stanoveném termínu nepřihlásil potřebný počet zájemců, propásli jsme možnost ubytování v Broumovském klášteře. Potom jsme už mohli na náš termín 21.-23.9.2018 zamluvit jen ubytování v poutním domě v Králíkách. Proto došlo ke změně programu: Třebnice (sv. Hedvika - patronka rodin), Vratislav (Anna Přemyslovna - sestra sv. Anežky České), Kladsko (první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic), Vambeřice (Slezský Jeruzalém - P. Maria Královna rodin), Goru Jegličnu (P. Maria Sněžná), Králíky, Neratov.

Ve Vratislavi uvažují o možnosti zdvojení programu - jedna skupina by mohla poznávat místní kostely a staré město, druhá skupina by mohla navštívit ZOO. Jeden autobus je takřka naplněn, protože máme objednaný dostatečný počet noclehů, tak je možné dále se přihlašovat. jáhen Ladislav Kinc

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.